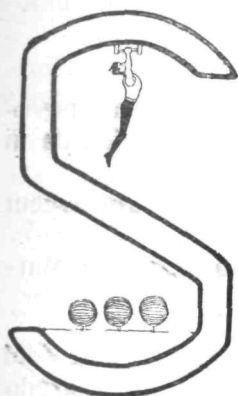

CVETINOMIRSKI:

Lovci.

tali so pri oknu in gledali venkaj na zasnežena polja in holme za vasjo. Marlenka je venomer dihala v steklo, da je postajalo čisto motno, pa ga je zopet brisala s svojo ozko, belo dlanjo, če je hotela ustreči mlajšemu bratu Konradu. Zalka pa je narisala na motnem steklu zdajpazdaj s spretnim prstom velik križ ali svoje ime — kar ji je prišlo pač na um; vse njene risbe pa je neusmiljeno pokončavala nestrpna roka Konradova, ki ni trpela prav nobenega madeža na oknu.

»Jaz natanko razločim zajčje stopinje tam-le na bregu pod Golobijekom«, je povedala Marlenka, vesela, da je sploh kaj povedala ter tako pretrgala molk v sobi; pri tem je dihnila zopet v steklo in držala majna rdeča ustna široko odprta.

Konrad ji je naglo zakril odprta usta z dlanjo in je veselo kriknil:

»Na, pa daj še, če moreš . . . kar dihaj še v steklo . . . No, ali nočeš?«

Marlenka je hotela nekaj odgovoriti, ali Konrad je krepko tiščal dlan na njenih ustih.

»No . . . dihaj še v steklo . . .«

Nenadoma pa je izpustil roko in skremžil svoj beli obrazek:

»Ti, Marlenka, grizla pa ne boš več . . . ne pustim tega . . .«

In pričel je ogledovati dlan.

»Kakor pes si!« je karal sestro. »Glej, kako globoko se poznajo tukaj v mesu tvoji zobje . . .«

»Imam ostre, kaj!« se je ozrla Marlenka smehljaje nanj. »Boš vedel, kaj se pravi zatiskati ženskam usta . . .«

»Le čakaj me!« ji je grozil Konrad, v srcu pa ji je že davno vse odpustil.

Zalka je v tem hipoma veselo plosknila:

»Zajca vidim . . . proti Golobijeku teče, po bregu navzgor . . . Poglejta, hitro!«

»Saj res!« sta kukala v tem trenutku že obadva, Marlenka in Konrad z Zalko vred skozi okno in postala zopet dobra prijateljaja.

»Kako je velik!« se je čudila Marlenka.

»In lep pa nagel — kaj ne?« ga je hvalila z rahlim smehljajem na licih Zalka.

»Kmalu bo na vrhu Golobijeka, pa ga ne bomo več gledali. Florjanovo podrto zidanico bo kar preskočil, če se bo močno zaletel,« je prerokoval Konrad. »Je že blizu Golufove kapele . . .«

»Kakor blisk — tako je uren,« je menila Zalka. »Če bi bila jaz tako urna, bi letela kar v nebesa, na vrh Kuma pa gotovo . . .«

Marlenka je globoko zasopla:

»Zdaj — je že na oni strani Golobijeka . . . škoda . . . Jaz bi ga vedno lahko gledala. Bogvedi, kam bo tekel naprej? Morda obišče, Tinč-

kovo kočó ali pá starega Škofa . . . to bi ga Tinček napodil s krampom ali cepinom, dá bi bilo veselje . . .»

»Stárij Škof bi ga pá ustrelil, potem pa pohrustal: ham, ham! — kakor sám pravi . . .» je razlagal Konrad.

»Sáj ni zajec dober za jed,« se je protivila Zalka.

Konrad je široko odprl oči:

»Pa še kako dober je! Naš stric Andrej, ki je lovec, mi je sam povedal, dá je najrajši divje zajce . . . Pa boš potem tí, Zalka, pravila, dá ni zajec za jed?«

»No, pá naj bó, naj obvelja tudi tvoja enkrat!« se je s težkim srcem vdala Zalka.

»Zopet en zajec!« je v tem hipu z drhtečim glasom naznanila Marlenka.

Zalka in Konrad sta naglo pogledala:

»Ni ne zajec, saj le pes je . . . Ali slišiš, kako hudo laja? . . . Zdaj sledi zajcu. — — Hoj, kaj pa je to? Marlenka, ali vidiš? . . . Lovci gredo gor po bregu, rávno iz hoste so prišli . . . tudi stric Andrej je tam . . . ga poznam po kamížoli, pa puško ima preko rame tako malomarno obešeno kakor kakšno motiko. Troje jih je, troje lovcev . . . še dva psa tečeta zadaj za njimi . . .«

Gledali so napeto skozi okno; lovci so gazili sneg do kolen, težko so hodili po strmem bregu navzgor proti Golobijeku; svetle puške so prijetno bingljale z ramen, psi so lajali in cvilili.

»Da bi stric Andrej vsaj kaj ustrelil!« je želel Konrad. »Jaz mu privoščim vse zajce, ker jih ima tako rad pečene pred seboj na mizi.«

Lovci so dospeli na vrh Golobijeka in so čakali nekoliko časa; psi so utonili na ono stran grička — lajanje je za hip zamrlo, a se nenadoma zopet oglasilo in se večalo. Kmalu nato je zagrmel strel, za njim takoj spet drugi.

»Že streljajo zajca! . . .« je spreletelo Zalko in oprijela se je zidu. »Meni se zajec ravno tako smili kakor človek. Če bi mene kdo ustrelil, bi ne bila vesela; zato tudi zajcu ne privoščim smrti.«

»Zajec pa nima pameti!« jo je poučeval Konrad.

Pok, pok! — je zadonelo zopet zaporedoma na hribčku; nato so izginili lovci na ono stran, in pasje lajanje je utihnilo v daljavi.

»Meni se zdi, da je stric Andrej streljal,« je rekla Marlenka.

»In tudi zadel!« je pridejal še Konrad. —

Do mraka so gledali zamišljeno venkaj na pobeljene zimske pokrajine; pod noč pa jih je nenadoma zdramil težak ropot zunaj v veži. Hiteli so od okna in iz sobe. V veži je stalo s psmi troje lovcev, stric Andrej med njimi, v roki velikega, ustreljenega zajca; otepali so si z visokih škornjev sneg.

»He, Mara, kje pa tičiš?« je klical stric Andrej mater, ki je prišla kmalu nato iz kuhinje. »Stopi dol v klet po polič vina — sem presneto truden in žejen seveda tudi.«

»Koj dobite!« —

Lovci so šli težkih korakov v sobo, odložili puške in posedli okrog mize. Otroci pa so se gnetli okrog strica Andreja in ga vlekli za gorko, kosmato kamižolo.

»Oh, stric Andrej! Ali je vaš ta zajec? Ali ste ga vi ustrelili?« je izpraševal Konrad in dvignil ustreljenega zajca za dolga ušesa.

»Jaz sem ga ustrelil, Konrad, jaz . . .« se je smehljaje pobahal stric Andrej in si zavihal košate brke noter do rdečih ušes.

»Ti si ustrelil zajca, Andrej, jaz bi bil pa kmalu ustrelil srno«, mu je dejal eden izmed lovcev, brkati in kosmati Motah, in položil natežko svoje velike medvedje roke predse na mizo.

Stric Andrej je pokimal:

»Samo obstrelji si srno, Motah . . . Bogvedi, kam je zbežala; jaz mislim, da na hribe, v Jatno . . . Jutri jo gremo poiskat, kajne? . . . Nekaj časa bomo imeli krvavo sled pred seboj, zato bo lov prav lahek . . .«

»Šli bi že danes, če bi ne bilo te noči čisto pred nosom,« je menil z votlim, zateglim glasom Motah.

V tem se je vrnila iz kleti mati s poličem vina, ki ga je postavila pred lovce na mizo.

»Kar pijte! Vem, da vas je dolga hoja močno užejala! . . .«

»Ampak lov se je danes bolj slabo obnesel,« se je jezil stric Andrej in pil v krepkih, hlastnih požirkih iz trebušatega poliča.

»Kaj se hoče!« si je uprla mati roke ob bok. »Enega zajca ste pa le prinesli s seboj.«

»Pa kako težak je . . . glej, mama!« ji je pomolil Konrad zajca pred oči in se delal, kakor da ga prav težko drži v rokah.

»No, verjamem . . .« se je nasmehnila mati.

Konrad je sedel na klop in si položil mrtvega zajca na kolena.

»Kako mehko dlako ima!« ga je božala Marlenka po hrbtu navzgor do glave, do dolgih uhljev.

»Zdaj ne more nič več misliti, kako bi tekeli; ravno v srce ga je zadela krogla. Zato tudi gleda tako žalostno in debelo!« se je smilil Zalki.

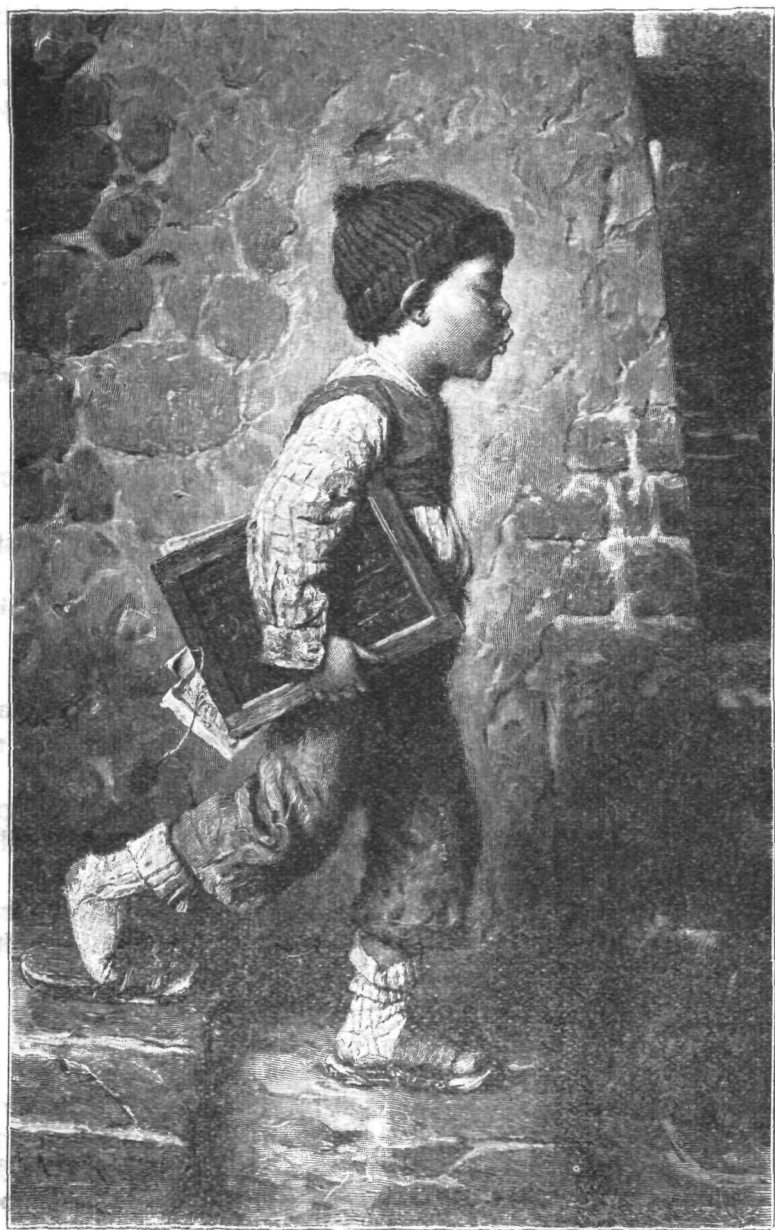
Stric Andrej se je globoko odkašljal:

»Konrad, le dobro ziblji zajca, da bo zaspal še bolj sladko kakor že spi . . . ti presneti kerlec . . . tako drži to ubito živad v naročju kakor majhnega otroka. — — Mara, pit pojdi! Polič bo kmalu prazen, pa boš morala iti spet po drugega.«

Mati je prisedla k mizi, lovci so pili, Konrad in Marlenka pa sta gledala zajca po mehki dlaki . . .

To so bili lovci: Za mizo so sedeli mrkih oči, v visokih škornjih, v težkih kožuhih, kučme globoko do čel; bili so lovci to: puške so počivale v kotu, počivali so pod mizo psi, polič na mizi pa ni počival in je krožil veličastno od ust do ust; tekom časa se je stricu Andreju jezik počasi popolnoma razvozljal, in pričel je pripovedovati razne zanimive lovske zgodbe, vsi drugi pa so ga verno poslušali . . .

Iz šole domov